

SZÍV ERNŐ

Kis beszéd a vereségről

A vereség bizonyosan nem az, hogy elveszel. Nagyon sokan, a világnak annyi dolga diadalmaskodott fölöttem e fél évszázad alatt, hogy rendesen számba se tudom venni őket. Mert akkor sorszámozni kellene legalábbis a teremtést, az pedig elég nagy falat. Igen sok iktatni való. Micsoda rovacns lenne! Noé bárkája, az abban időző utazók színpompás hada, az ősi mozdulatlanságba dermedő magyar vidék, legszebb fogalmaink ünnepélyes tárháza, a homályos, foltos, tavaszi ég, és egyéb nyálánságok. Senki se gondolja, hogy most panaszkodom. Megszoktam a vereséget. A kiütést is akár. Az eltángálást. A kínszatást is talán. Akárhogyan is alakult, ha megvernek, attól még vagyok. Mert nem pusztítottak el. Ha elpusztítottak volna különböző táborokban, idegen, pernye vagy csikorgó hó fődte földeken, nem tudom, mit mondtam volna. Ha túléltem, akkor sem tudom, hogy mit mondtam volna róla. Nyilván kell a személyes tapasztalat. Sok mindentől szenvedtem életemben vereséget, mondom, illetve nem is így mondom. Úgy mondom, hogy sokan győztek le. Legyőzött az idő, folyamatosan legyőz tulajdonképpen, legyőzött a másik ember, és győzött rajtam a mondat. A testem. Lassan legyőz az is. Vajon nem az is vereség, hogy csodák között fél és retteg az ember. Tudom fű, fa, vers, szívdobogás értékét, beáraztam őket régen, és mégis. A szorongás azért nagy vereség. Így éltem, máskülönben elég szerencsésen, a nagy bajok és a pusztító diadalok elkerülésével, és arra jöttem rá, hogy szeretem a vereséget. Nem olyan nagy baj, ha legyőz a teremtés, a másik, a népem, a hazám. Azzal szeretem a vereséget, hogy nem adom magam teljesen neki. Hogy nem tökéletes. A tökéletes vereséget nem lehetne szeretni. Tisztelem, hogy nagy, hogy elsöprő, hogy hajszálnyi, hogy ügyes, hogy furfangos, de nem adhatom át neki egészében azt, ami vagyok, így pedig helyet hagyok neki, a szeretetnek. Mert hogy és hol kapaszkodjon a szeretet, ha a felület tökéletes. Valami mindig maradjon, ránc, repedés, gyűrődés, szakadás. És akkor megmarad az én teremtésem, az én másik emberem, az én egem, az én országom, az én népem. Ezeket meg csak egyvalaki győzheti le. Én. Amikor nagy szeretettel saját magamat győzöm le, és vi-gyázva, hogy az se sikerüljön tökéletesre.